

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 189/2022
24.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Драгана Аћимовића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ђорђа Чакаревића, поднетом против правноснажне пресуде Основног суда у Чачку К 148/21 од 08.09.2021.године, у седници већа одржаној дана 24.03.2022.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ђорђа Чакаревића, поднет против правноснажне пресуде Основног суда у Чачку К 148/21 од 08.09.2021.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 148/21 од 08.09.2021.године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 30.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде. Истом пресудом је одређено да уколико окривљени не плати новчану казну у наведеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка – паушала у износу од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Поред тога на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећена је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак, док је у погледу трошкова кривичног поступка које је имала оштећена, суд обавезао окривљеног да оштећеној плати износ који ће бити накнадно утврђен посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 207/21 од 24.11.2021.године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Чачку К 148/21 од 08.09.2021.године, потврђена.

Против наведене правноснажне првостепене пресуде захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Ђорђе Чакаревић, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине или преиначи првостепену пресуду на тај начин што ће ослободити окривљеног оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажну пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да суд у конкретном случају није могао огласити окривљеног кривим за кривично дело угрожавања сигурности из члана 138. став 1.КЗ, с обзиром да дело које је описано у изреци пресуде није кривично дело. По ставу браниоца не може се закључити да је окривљени изговарањем речи „набићу ја њу на ку..ц и сравнићу их са земљом, то ти се кунем“ угрозио сигурност оштећене ББ, нити изговорене речи представљају претњу за напад на живот и тело тог лица, нити њему блиског лица, друго, овако изговорне речи су биле упућене рођацима кума окривљеног, а не оштећеној. Даље бранилац истиче да се не може закључити на која лица се односе изговорене речи „сравнићу их са земљом, то ти се кунем“, односно да ли су то лица блиска оштећеној или не, а ако јесу, због чега јесу, те да речи за које је окривљени осуђен, не представљају озбиљну претњу, а што је неопходно за постојање бића кривичног дела. Такође, ни у разлозима пресуде који се односе на правну квалификацију утврђеног чињеничног стања нема разлога о томе зашто би наведене речи представљале обележје наведеног кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Одредбом члана 138. став 1. Кривичног законика прописано је да кривично дело чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица и да ће се казнити новчаном казном или

казном затвора до једне године. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећају несигурности.

Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети. При том је за постојање дела битно да се ради о озбиљној претњи која код пасивног субјекта изазива неспокојство, узнемирење или страх за живот и телесни интегритет.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, по налажењу овог суда, из чињеничног описа кривичног дела датог у оптужном предлогу Основног јавног тужилаштва у Чачку Ктo 375/18 од 31.10.2018. године и утврђеног у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљени АА „...угрозио сигурност оштећене ББ из ..., претњом да ће напасти на живот и тело тог лица или њој блиског лица, на тај начин што је дошао службеним возилом испред СТР „ВВ“ где је срео рођаке свог кума који су опрему за покојног стрица за сахрану наручили у СТР „ВВ“ ..., у тренутку кад је оштећена ББ изашла да испрати муштерије из СТР и док је разговарао са рођацима свог кума окренуо се ка оштећеној и гледајући у њу упутио речи: „Набићу ја њу на ку..ц и сравнићу их са земљом то ти се кунем“, иако је био свестан да угрожава сигурност оштећене ББ претњом да ће напасти на њен живот и тело или живот и тело њој блиских лица..“, јасно и недвосмислено произилази да је радњом окривљеног угрожена сигурност оштећене и то претњом нападом на њен живот и тело или њој блиских лица, због чега се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оцењени као неосновани.

Супротно наводима браниоца окривљеног, садржина изговорених речи које је окривљени упутио оштећеној, а која је ближе наведена у изреци правноснажне пресуде, по налажењу Врховног касационог суда, представља упућивање оштећеној од стране окривљеног озбиљне и конкретне претње нападом на њен живот и тело или живот и тело њој блиских лица, а која претња је објективно подобра да угрози сигурност оштећене и усмерена је на то и која је, с обзиром на начин на који је упућена, несумњиво код оштећене створила осећај страха, несигурности и угрожености како за сопствени живот и телесни интегритет, тако и за живот и телесни интегритет чланова породице, супруга, а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, па су стога оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да дело за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим није кривично дело.

Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева истиче противречност изреке пресуде, чиме указује на повреду одредаба кривичног

поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, те поред тога, износи сопствену оцену изведених доказа и то коме су биле упућене изговорене речи, да ли се евентуално ради о неким трећим лицима, те изводи сопствене закључке у погледу постојања озбиљне претње, износећи сопствено виђење предметног догађаја и утврђено чињенично стање које се разликује од оног описаног у изреци правноснажне пресуде, на који начин бранилац правноснажну пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреде закона из члана 440. ЗКП, а које повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, па се Врховни касациони суд у оцену истих није упуштао.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаном пресудом није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ђорђа Чакаревића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде и захтев одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић